

РЕШЕНИЕ

№ 77

С., 05.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Надежда Н. Янакиева

Членове: Мартин Цв. Сандулов
Стефка Т. Михайлова Маринова

при участието на секретаря ЕЛЕНА Г. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от Надежда Н. Янакиева Въззивно гражданско дело № 20232200500085 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и следващите от ГПК.

*Обжалвано е първоинстанционно решение № 627/11.08.2022г. по гр.д. № 235/2022г. на СлРС, с което е **отхвърлен** като недоказан и неоснователен искът на „К.С.“ ЕООД с ЕИК: ***, със седалище ***, да бъде осъдено „П.Т.“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище ***, да му заплати сумата 3 000лв./три хиляди лева/ с включено ДДС, представляваща стойността на транспортна услуга, извършена от първото от тях по заявка на второто с № IMP/DE1/NRB-SLV/0808/001 от 09.07.2021г., с автомобил с рег.№ ***, на мебели от Германия, за която спедиторско-транспортна услуга ищеца е издал фактура № 000000357/ 15.09.2021г. с получател „Парагон интернационал транспорт“ ЕООД, като сумата дружеството-ищец претендира заедно със законната лихва, считано от датата на която е депозирал пред съда исковата си молба и до окончателното ѝ изплащане и на ищеца е отказано присъждане на разноските по делото*

Против това решение е постъпила въззивна жалба от ищеца в първоинстанционното производство.

Въззивникът ищец обжалва решението на СлРС, като счита, че то е незаконосъобразно и неправилно, поради противоречие с материалния закон и необосновано. Твърди, че първостепенният съд неправилно е приел, че са налице две различни товарителници, въз основа на които били извършени два различни превоза и този извод на съда се е отразил и върху резултата на постановеното решение. Заявява, че действително в депозираната искова молба е посочен номер на товарителница, различен от представената, но това различие се дължи единствено и само на допусната техническа грешка, за която и е разбрал едва при постановяване на решението. Счита, че допускането на техническа грешка не е основание за отхвърляне на иска, а в случай че съдът всъщност е установил противоречие е следвало не да отхвърля иска, а да даде указания за уточнение. Това е така, защото в петитума на исковата молба ясно и точно е посочена фактурата, но която се претендира вземането от ищеца, а в процесната фактура е посочен коректният номер на подадената заявка. Също така трябва да се има предвид, че по делото като доказателство е приложена заявка № **IMP/DE91/NRB-SLV/0809/001**, както и **фактура № 3557/15.09.2021 г.**, в която фигурира същия номер на заявка, тоест - няма правна и житейска логика, ищецът да предявава иск за заплащане на услуга по друга заявка, какъвто извод е направил съдът. Процесната заявка е представена още с исковата молба и в случай, че съдът е установил несъответствие между изложението на обстоятелствата, на които се основава искът и приложените доказателства, още на този етап е следвало да остави искова молба без движение и да даде указания за отстраняване на противоречията, но такива указания не са дадени нито предварително, нито при провеждане на първото съдебно заседание на 02.06.2022 г. При „изясняване на т.н. предварителни въпроси и фактическата по делото обстановка" в първо заседание съдът не е поискал да се изясни несъответствието между номера на заявката в исковата молба и номера на документа, приложен към исковата молба, да се конкретизира дали става дума за две различни заявки или изобщо да се правят някакви уточнения на исковата молба. Дори и да се приеме, че са налице две отделни заявки с два различни номера, то при положение, че по делото е приложена само една заявка, пак е следвало да

бъдат дадени указания на ищеца, че не прилага доказателства за втората заявка, което не е сторено, следователно съдът е нарушил задълженията си по чл. 143, ал. 1 и чл. 145, ал. 1 и ал. 2 от ГПК, което е довело и до постановяването на един неправилен акт.

По-нататък във въззивната жалба се твърди, че не е направило впечатление на съда, че в споменалата заявка в оригинал е изписано 09/07/2022 г., което в превода на български език е посочено като 07.09.2022 г., т.е. очевидно при заявката е използван стандарт на календара, различен от българския, в който най - напред се изписва месеца, а след това деня. Оттук идва и полученото се „иесъответствие“, а и ако превозът е бил извършен през месец юли, няма как фактурата за този превоз да е издадена едва през месец септември, защо го в Закона за счетоводството има законоустановени срокове, които следва да се спазват. Така, в случая, е представена фактура, в която е посочен номерът на заявката, която е приложена като доказателство по делото, представена е кореспонденция между двете страни, относно организацията на превоза, както и доказателства, че същият е осъществен. Това прави иска доказан по основание и по размер, а съдът неправилно е интерпретирал доказателствата по делото. Сумата от товарителницата в размер на 2500 лева, отговаря на сумата на процесната фактура без ДДС.

Неправилен е и изводът на съда, касаещ различни според него товари, изведен както от разликата в килограмите, така и от уж различното място на натоварване в приложеното заявление и в представената товарителница. При подадената заявка, в графа „loading equipment“ - товарно оборудване, отбелязаната като 3000 кг. тежест, очевидно се отнася за товарния камион, и това е видно от съседната графа, където се посочва т.н. товарен метър, което всъщност е дължината на самото превозно средство. Отделно, посочен е видът на стоката - мебели, като това отговаря и на вида стока, натоварена на камиона в Германия и посочена в товарителницата. По отношение на мястото на натоварване - в оригинала на товарителницата в т. 4 „товарен пункт“ изобищо липсва нещо написано, но е видно, че заявката е за натоварване от DE 91126 Редницембах, а от товарителницата се установява, че именно в 91126 Редницембах, Германия е натоварен и камионът, извършил превоза. И в

двата документа е посочен и точният адрес на товарене, а именно - Зиергелирасе 23-25, Дие Халле. Представената товарителница е издадена на 13.09.2021 т., като не става ясно защо съдът приема, че същата е от дата „14-ти, неясно кой месец 2021 г.“

Въззивникът се оплаква още, че при постановяване на решението си, първоинстанционният съд не е взел предвид и представената между страните кореспонденция, касаеща процесната фактура № 3557/15.09.2021 г., от която е видно че ответникът не е заплатил сумата по тази фактура.

Заявява и че е поискал постановяване на неприсъствено решение, поради наличие на законовите предпоставки за гова, но нито е постановено такова решение, нито е постановено определение, с което да се остави без уважение това искане, което представлява съществено нарушение на съдопроизводствените правила.

С оглед всичко изложено въззивникът счита, че предявеният иск е изцяло доказан, както по основание, така и по размер. Моли въззивния съд да отмени изцяло като незаконосъобразно, немотивирано, необосновано и неправилно атакуваното решение и вместо това да постанови ново, с което да уважи изцяло иска.

Претендира присъждане на разноски.

Във въззивната жалба не са направени нови доказателствени или други процесуални искания.

В срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК въззиваемата страна не е подала писмен отговор.

В същия срок не е подадена насрещна въззивна жалба.

В с.з., за въззивното дружество, редовно призовано, не се явява процесуален представител по закон, с писмено становище, подадено чрез процесуален представител по пълномощие по чл. 32 т. 1 от ГПК, поддържа жалбата и моли съда да я уважи. Претендира разноски за двете инстанции, представя списък по чл. 80 от ГПК за тази.

В с.з. за въззиваемото дружество, редовно призовано по реда на чл. 50 ал. 2 от ГПК, не се явява процесуален представител по закон или пълномощие.

Въззивният съд намира въззивната жалба за **редовна и допустима**,

отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в срок, от процесуално легитимиран субект, имащ интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е **валидно**, и с оглед пълния обхват на обжалването – и **допустимо**.

При осъществяване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред РС доказателства, намира, че обжалваното решение е **неправилно**, поради което следва да бъде отменено.

Изложенията във въззивната жалба оплаквания са изцяло основателни.

Производството се развива по предявен осъдителен иск за реално изпълнение на парично задължение по сключен търговски договор за международен превоз, заедно с обезщетение за забава в размер на законната лихва с правна квалификация чл. 367 и сл. от ТЗ, вр. чл. 286, 287, 288 и сл. от ТЗ, гл. 3 от Конвенция за договора за международен автомобилен превоз /CMR/ и чл. 303а ал. 3 от ТЗ, чл. 309 от ТЗ, вр. чл. 86 от ЗЗД.

Произхода на това задължение ищецът свързва с наличието на договорна връзка и неизпълнението на основното насрещно задължение, произтичащо от нея, от страна на ответника.

Последният поначало не е подал отговор нито на исковата молба, нито на въззивната жалба и не е изразил становище по иска.

Безспорно, категорично и еднозначно се установява посредством еднопосочните и неопровергани доказателствени средства, че между страните като търговци, е бил сключен договор за международен автомобилен превоз на стоки от място на изпращане на територията на Германия до място на получаване на територията на РБългария.

Този договор е неформален – няма изискуема форма за валидност, и КДМАП предвижда установяването на факта на сключването му да става с конкретен вид писмен документ. Съгласно приложимата норма на чл. 4 от КДМАП „договорът за превоз се установява с товарителница. Липсата, нередовността или загубата на товарителницата не засягат нито

съществуването, нито действието на договора за превоз....“ В случая е представена ЧМР товарителница от 13.07.2021г., която съдържа реквизитите по чл. 6 на КДМАП

От представените по делото доказателства се установява още, че „П.и.т.“ ЕООД, /чиято фирма към момента на предявяване на иска е „П.Т.“/, е отправило заявка до „К.С.“ ЕООД последното да транспортира до РБългария 3 т. товарно оборудване, състоящо се от 50 кашона мебели, което трябва да натовари в този и следващия ден от Дие Хале, Зиегелирасе 23-25, DE 91126 Редницембах. Уговорената цена на услугата е 2 500 лв., като трябва да бъде заплатено в срок до 30 дни след разтоварването. Представеният с исковата молба документ, послужил за създаване на облигационната връзка между страните, е заявка № IMP/DE91/NRB-SLV/0809/001 от 09.07.2021г.

Мотивът на първоинстанционния съд да отхвърли иска е, че такъв бил предявен за задължение с източник ЧМР товарителница по заявка № IMP/DE1/NRB-SLV/0808/001 от 09.07.2021г. – както се твърди в обстоятелствената част на исковата молба.

Въззивникът се брани с възражения относно допуснати в тази насока процесуални нарушения от решаващия съд и настоящият състав изцяло ги споделя.

Вярно е, че така е посочена заявката, въз основа на която е сключен договорът за превоз, но само в описателната част на исковата молба. В петитума, с който се иска присъждане на сумата, е посочен друг документ – фактура № 3557/15.09.2021г., а като доказателствени средства са представени заверени копия от ЧМР товарителница от 13.07.2021г., заявка № IMP/DE91/NRB-SLV/0809/001 от 09.07.2021г. и фактура № 3557/15.09.2021г., в която е описана същата заявка. Така именно тя е отразена в документите, приложени към исковата молба, които са и основанието за плащане.

Само тези видими противоречия са достатъчни, за да е длъжен съдът, при осъществяване на процесуалните действия по проверка на редовността на исковата молба, да поиска от ищеца да уточни обстоятелствата, на които основава претенцията си, както повеляват разпоредбите на ГПК. Това не е сторено, което по-късно е довело и до порок в доклада, съответно

– в разпределянето на доказателствената тежест и е нарушило правото на защита на ищеца. Съдът е констатирал противоречията в мотивите на решението си и е счел, че те са достатъчни да се приеме искът за неоснователен.

Въззивната инстанция счита, че при това положение действително е била налице нередовност на исковата молба и е следвало съдът да я остави без движение и да укаже на страната да приведе в съответствие обстоятелствената част и петитума, като конкретизира по ясен и еднозначен начин фактите, от които черпи правата, чиято защита търси. След като такива действия не са извършени, е налице съществено процесуално нарушение, което е отстранимо във въззивната фаза на производството. Доколкото ищецът-въззивник сам е предприел действия по отстраняване на противоречието, като с въззивната жалба е уточнил, че се касае за техническа грешка единствено в обстоятелствената част на исковата молба, то последната се счита поправена и с връчването на препис от въззивната жалба на ответната страна е осъществена предвидената в ГПК процедура. Въззиваемият не е подал в законовия срок писмен отговор и не е изразил становище и по новите твърдения, а доколкото събиране на нови доказателствени средства нито е поискано, нито се налага, спорът следва да се реши при наличната доказателствена съвкупност и при съобразяване на горните уточнения.

Така въззивният състав счита, че заявка № IMP/DE91/NRB-SLV/0809/001 от 09.07.2021г. от ответното дружество до превозвача-ищец е изпратена по електронна поща, достигнала е до знанието на последния, тя съдържа всички съществени условия, индивидуализиращи процесния договор за превоз, свързани със страните, предмета и цената, като всеки от тези елементи е конкретно и ясно посочен, описани са главните права и задължения на всяка от страните, свързани с изпълнението на договора. Заявката е била приета, след уточняване чрез електронна кореспонденция на въпроси, свързани с организацията на превоза, тя е била изпълнена, за което е съставена ЧМР товарителница от 13.07.2021г, която по силата на КДМАП доказва договорната връзка. При проследяване на фактите, отразени в представените и неоспорени писмени документи се установява, че посочената в заявката стока – кашони с мебели с тегло 2 000 кг. е натоварена в Германия - DE 91126 Редницембах, с автомобил на ищецът-

превозвач *** и доставена до посоченото от възложителя място в РБългария – гр. Хасково на 13.07.2021г. Тук, по повод изброените от първоинстанционния съд несъответствия, следва да се посочи относно датите, вписани в заявката и товарителницата, че за въззивния състав няма съмнение, че се касае за м. юли 2021г., като се съобрази възприетите различни стандарти в различните страни за изписване на ден, месец и година. Също така не намира за налично несъответствие между заявеното и изпълненото от гледна точка на теглото на стоката, тъй като в товарителницата е посочена товароносимостта на транспортното оборудване – съвсем същото е и отбелязано в самата заявка, което е видно от съответните графи на двата документа.

Така, след изпълнение в срок на заявеното – извършване на международен превоз на конкретен товар в уговорения срок и на уговореното място, изпълнителят е съставил фактура за стойността на услугата - № 3557/15.09.2021 г. за уговорената цена – 3 000 лв. с ДДС. Процесната фактура съдържа необходимите реквизити, доколкото в нея са посочени възложителят и превозвачът, датата на съставянето ѝ, цената и конкретния вид на услугата, както и основанието за извършването ѝ - заявка № IMP/DE91/NRB-SLV/0809/001 от 09.07.2021г. В уговорения срок плащане не е постъпило. Може да се отбележи само, че е без значение дали фактурата е подписана от представител на търговеца и осчетоводена в документацията на дружеството. Договорът между страните е установен с други годни и допустими доказателствени средства, а евентуалното неспазване на правилата на ЗСч не разрушава облигационната връзка и не обезсилва задължението за плащане, тъй като генезисът му не е във фактурата като счетоводен документ /който представлява основание за плащане от счетоводна гледна точка/, а произтича от обвързващата сила на двустранната сделка.

В обобщение - след като е установено по безспорен начин, че ищецът е изпълнил всички свои задължения, произтичащи от договора за международен превоз на товар, то за ответника е възникнало насрещното задължение да заплати уговореното възнаграждение.

Ответникът не е противопоставил в спорното исково производство никакви годни правоизменящи, правоизключващи или правопогасяващи

факти, които да се отразят на съществуването или на размера на паричното му задължение.

Поради това главният иск е основателен и доказан и следва да се уважи, а неговата основателност обуславя и основателността, оттам – и уважаването на акцесорната претенция за присъждане на обезщетение за забава в размер на законовата лихва върху главницата, както е предявена – от завеждането на исковата молба до окончателното изплащане.

Щом правните изводи на двете инстанции се разминават, въззивната жалба е основателна и следва да се уважи. Атакуваното решение следва да бъде отменено, включително в частта за разноските и вместо него бъде постановено ново, с което исковите се уважат изцяло, а на ищеца бъдат присъдени разноските за първоинстанционното производство в размер на 756 лв.

С оглед изхода на процеса отговорността за разноски и за тази инстанция лежи върху ответника-въззиваем, който следва да понесе своите както са направени и заплати тези на въззивника в размер на 60 лв. платена д.т.

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло първоинстанционно решение № 627/11.08.2022г. по гр.д. № 235/2022г. на СлРС като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО и **вместо това**

ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА „П.Т.“ ЕООД с ЕИК ***, със седалище С. и адрес на управление на дейността - *** да заплати на „К.С.“ ЕООД с ЕИК: ***, със седалище гр. С.З. и адрес на управление на дейността - *** сумата 3 000 лв. /с ДДС/, представляваща възнаграждение за извършен международен превоз на товар съгласно заявка № IMP/DE91/NRB-SLV/0809/001 от 09.07.2021г. и ЧМР товарителница от 13.09.2021г., за която сума е издадена фактура №

3557/15.09.2021г., заедно с обезщетение за забава в размер н азаконовата лихва от завеждането на исковата молба на 25.01.2022г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА „П.Т.“ ЕООД, С . да заплати на „К.С.“ ЕООД, гр. С.З. направените по делото разноси за първоинстанционното производство в размер на 756 лв. и за въззивната инстанция - в размер на 60 лв.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____